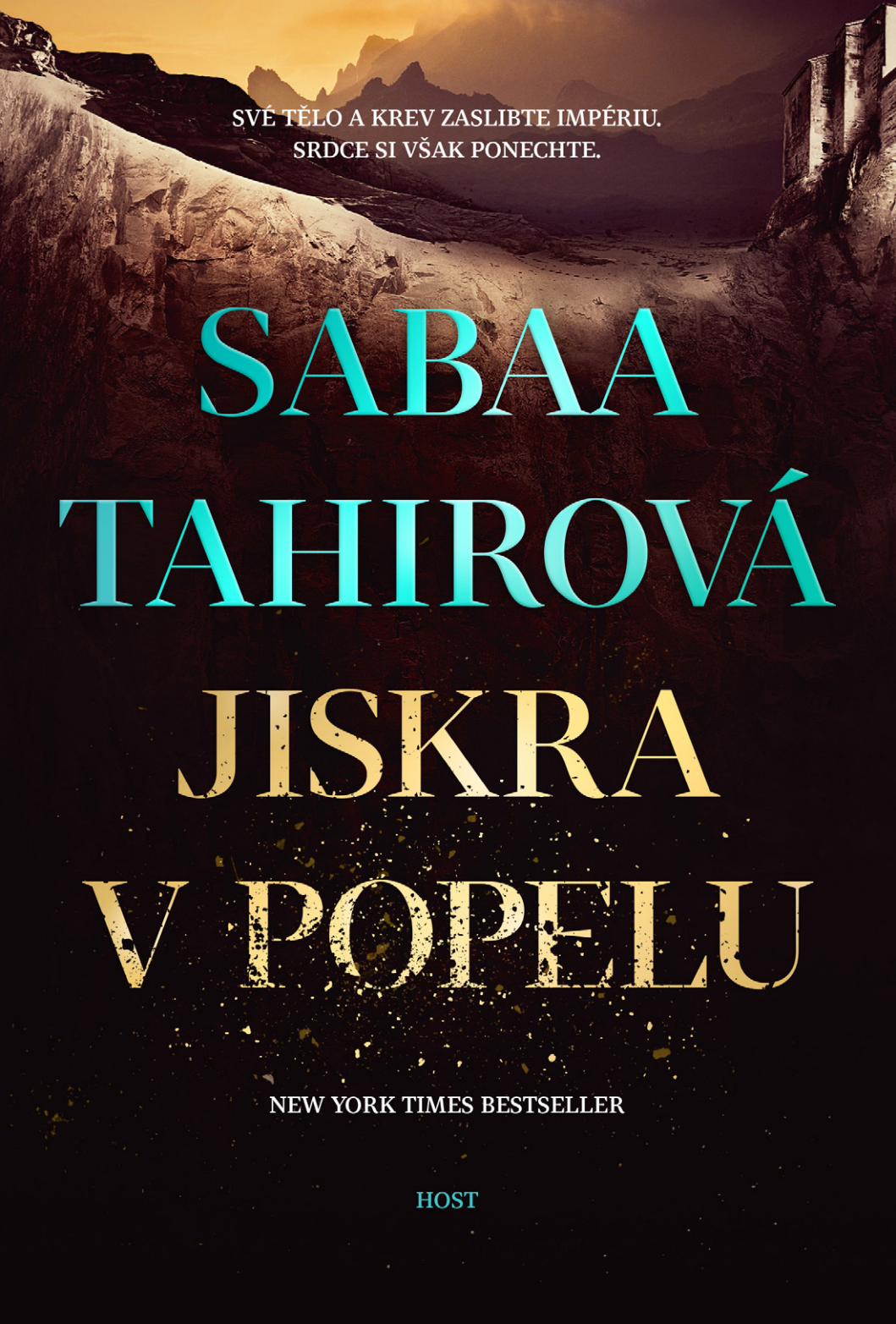

SVÉ TĚLO A KREV ZASLIBTE IMPÉRIU.
SRDCE SI VŠAK PONECHTE.

SABAA
TAHIROVÁ
JISKRA
V POPELU

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HOST

SABAA
TAHIROVÁ

JISKRA
V POPELU

SABAA
TAHIROVÁ
JISKRA
V POPELU

BRNO 2016

Copyright © 2015 Sabaa Tahir

Cover photos credits:

© Dudarev Mikhail / Shutterstock.com

© Kalcutta / Shutterstock.com

BLM Winter Bucket List #22: Eagletail Mountains Wilderness, Arizona,
for Hikes with Dramatic Scenery by Bob Wick, BLM
(www.flickr.com/photos/mypubliclands/16111883447/), CC BY 2.0, modified

Translation © Petra Johana Poncarová, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-693-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-694-6 (Formát ePub)

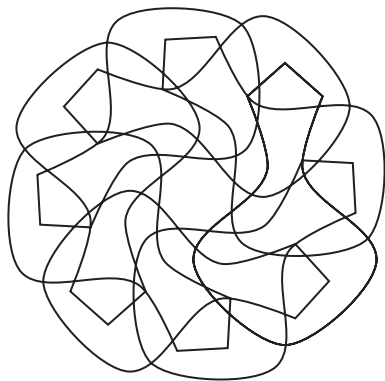
ISBN 978-80-7491-695-3 (Formát MobiPocket)

*Kashimu, který mě naučil, že můj duch
je silnější než můj strach.*

ČÁST I

Nájezd

I

LAIA

Můj starší bratr chodívá domů v temných hodinách před rozbřeskem, kdy odpočívají dokonce i duchové. Je cítit ocelí, uhlím a kovárnou. Je cítit nepřáteli.

Protáhne své vyhublé tělo oknem, bosé nohy tiše došlápnou na rákosí na podlaze. Zpoza něj dovnitř zavane horký pouštní vítr. Závěs zašelestí. Na zem dopadne jeho skicář a on jej nohou rychle zastrčí pod lehátko, jako by to byl nějaký had.

Kde jsi byl, Darine? Ve svých představách mám odvalu se zeptat a Darin mi věří dost na to, aby mi odpověděl. Proč pořád někam odcházíš? Proč to děláš, když tě děda s babičkou potřebují? Když tě já potřebuju?

Už téměř dva roky se ho každou noc chci zeptat. A každou noc mi chybí odvaha. Zbýl mi jen jeden sourozenec. Nechci, aby se přede mnou uzavřel tak, jako se uzavřel přede všemi ostatními.

Ale dnes v noci je to jiné. Vím, co je v jeho skicáři. A taky vím, co to znamená.

„Neměla bys být vzhůru.“ Darinův šepot mě vytrhne z myšlenek. Má kočičí schopnost vycítit past — zdědil ji po naší matce. Zatímco zapaluje lampu, posadím se na lehátko. Nemá cenu předstírat, že spím.

„Už platí zákaz vycházení a kolem prošly tři hlídky. Měla jsem strach.“

„Dokážu se vojákům vyhnout, Laio. Mám s tím spoustu zkušeností.“ Opře si bradu o moje lehátko a usměje se matčíným líbezným, nepravidelným úsměvem. Známý pohled — je to tentýž pohled, kterým se na mě dívá, když se probudím z noční můry nebo když nám dojde obilí. Ten pohled říká, že všechno bude v pořádku.

Zdvihne knihu, kterou mám na posteli. Přečte si název: *Sbírej za noci*. „To zní strašidelně. O čem to je?“

„Jsem na začátku. Je to o džinovi, který...“ Zarazím se. Chytře. Moc chytré. Poslouchá příběhy zrovna tak rád, jako je já ráda vyprávím. „To je jedno. Kdes byl? Děda měl dneska ráno dvanáct pacientů.“

A já jsem za tebe zaskakovala, protože sám jich tolik nezvládne. Což znamená, že babička musela sama naplnit sklenice zavařeninou, aby byly připravené pro kupce. Jenže to nestihla. Teď nám kupec nezaplatí a my budeme v zimě hladovět. Jak je možné, že tě to pro všechno na světě vůbec nezajímá?

Tohle si říkám v duchu. Z Darinovy tváře se už úsměv vytratil.

„Já se na léčitelství nehodím,“ řekne. „Děda to ví.“ Ráda bych mu dala za pravdu, ale vzpomenu si, jak měl dědeček ráno svěšená ramena. Vzpomenu si na skicář.

„Děda s babičkou na tebe spoléhají. Aspoň s nimi mluv. Vždyť to trvá už celé měsíce.“

Čekám, kdy mi řekne, že tomu nerozumím. Že bych ho měla nechat na pokoji. Ale on jen potřese hlavou, sesune se na lehátko a zavře oči, jako by ho ani nenapadlo, že by mi měl odpovědět.

„Viděla jsem tvoje nákrasy.“ Ta slova se ze mě chvatně vyřinou ven a Darin je okamžitě na nohou, obličej jako by mu zkameněl. „Neslídila jsem,“ řeknu. „Jedna stránka se uvolnila. Našla jsem ji, když jsem dneska ráno měnila rákosí.“

„Řeklas to babičce a dědovi? Viděli to?“

„Ne, ale...“

„Laio, poslouchej mě.“ Já to ksakru vůbec nechci slyšet. Nechci poslouchat jeho výmluvy. „To, cos viděla, je nebezpečné,“ řekne. „Nesmíš o tom nikomu říct. Nikdy. Nezávisí na tom jenom můj život. Jsou tu ostatní...“

„Ty pracuješ pro Impérium, Darine? Pracuješ pro Válečníky?“
Mlčí. Zdá se mi, že mu odpověď vidím na očích, a dělá se mi zle. Můj bratr zrazuje vlastní lid? Můj bratr se přidal na stranu Impéria?

Kdyby hromadil zásoby obilí, prodával knihy nebo učil děti číst, tak bych to chápala. Byla bych na něj pyšná, že dělá věci, na které já sama nemám dost odvahy. Impérium kvůli takovým „zločinům“ podniká trestné výpravy, zavírá lidi do vězení a popravuje je, ale na tom, že někdo naučí šestileté dítě písmenka, není nic zlého — aspoň ne v očích mého lidu, lidu Učenců.

Ale to, co udělal Darin, je zvrhlé. Je to zrada.

„Impérium nám zabilo rodiče,“ zašeptám. „A sestru.“ Chce se mi na něj křičet, ale slova mi drhnou v krku. Válečníci dobyli území Učenců před pěti sty lety a od té doby nedělají nic jiného, než že nás utlačují a zotročují. Kdysi byla říše Učenců domovem nejlepších univerzit a knihoven na světě. Teď většina z nás nerozezná školu od zbrojnice.

„Jak jen ses mohl přidat k Válečníkům? Jak se to mohlo stát, Darine?“

„Není to tak, jak si myslíš, Laio. Všechno ti vysvětlím, ale...“

Náhle se odmlčí, a když se domáhám slíbeného vysvětlení, jeho ruka vystřelí, aby mě umlčela. Pohodí hlavou směrem k oknu. Skrz tenké zdi slyším, jak dědeček chrápe, jak se babička ve spánku převaluje, jak vrká hrdlička. Známé zvuky. Zvuky domova.

Darin však slyší něco jiného. Z obličeje se mu vytratí všechna krev a očima mu probleskne hrůza. „Laio,“ osloví mě. „Nájezd.“

„Ale jestli pracuješ pro Impérium...“ *Proč chtějí udělat razii u nás?*

„Já pro ně nepracuju.“ Působí klidně. Klidněji, než jak se cítím já. „Schovej ten skicář. O ten jim totiž jde. Pro něj si přišli.“

Pak vyjde ze dveří a já zůstanu sama. Moje bosé nohy se pohybují asi tak čile jako vystydlá melasa, ruce mám zdřevěnělé. *Pospěš si, Laio!*

Impérium většinou podniká nájezdy za bílého dne. Vojáci chtějí, aby jim matky a děti z lidu Učenců přihlížely. Chtějí, aby otcové a bratři viděli, jak zotročují něčí rodinu. Ale jakkoliv hrozné jsou denní nájezdy, ty noční jsou ještě horší. Během nočních nájezdů se děje to, u čeho si Impérium nepřeje mít svědky.

Premýšlím, jestli je to skutečnost. Nebo jenom zlý sen. *Je to skutečnost, Laio. Hni sebou.*

Hodím skicář do křoví pod oknem. Je to mizerná skrýš, ale nemám čas hledat lepší. Do mého pokoje se přibelhá babička. Její ruce, které bývají tak pevné, když v kádi míchá zavařeninu nebo když mi zaplétá vlasy, se nyní chvějí jako horečnatí ptáci a zoufale si přejí, abych byla rychlejší.

Odtáhne mě do chodby. Darin s dědečkem stojí u zadních dveří. Dědovy bílé vlasy jsou rozházené jako kupka sena a šaty má pomáčkané, ale v hlubokých rýhách v jeho tváři už není po spánku ani stopy. Něco bratrovi pošeptá, pak mu podá babiččin největší kuchyňský nůž. Nevím, proč se s tím vůbec obtěžuje. Když na něj dopadne serrská ocel válečnického meče, nůž se tak jako tak roztříští.

„Ty a Darin odejdete přes zadní dvůr,“ řekne babička a oči jí kmitají od jednoho okna ke druhému. „Ještě neobklíčili dům.“

Ne. Ne. Ne. „Babičko,“ vydechnu, a když mě postrčí směrem k dědovi, ztratím rovnováhu.

„Schovejte se ve východní části Čtvrti...“ Konec věty v sobě zadusí a upřeně se zadívá na okno vedoucí do ulice. Skrz děravé

závěsy zahlédnu záblesk tekutého stříbrného obličej. Sevře se mi žaludek.

„Maska,“ řekne babička. „Přivedli si s sebou Masku. Běž, Laio, honem, než se dostane dovnitř.“

„A co ty? A dědeček?“

„My je zdržíme.“ Děda mě něžně vystrčí ze dveří. „Dávej pozor na svá tajemství, zlatíčko. Poslouchej Darina. On se o tebe postará. Tak už běžte.“

Dopadne na mě Darinův vyhublý stín, bratr mě popadne za ruku a zavře za námi dveře. Shrbí se, aby splynul s vlhou nocí, a tiše a s jistotou, kterou mu závidím, se pohybuje po písku na dvoře. Přestože je mi sedmnáct a jsem dost stará na to, abych dokázala ovládnout svůj strach, svírám jeho ruku tak pevně, jako by to byl jediný pevný bod v celém vesmíru.

Řekl, že pro ně nepracuje. Ale pro koho tedy?

Nějak musel proniknout k serrským kovárnám natolik blízko, aby mohl podrobně rozkreslit výrobní proces nejdůležitější zbraně Impéria: nerozbitných, zahnutých šamšířů, které zvládnou náraz probodnout tři muže.

Před pěti sty lety podlehl Učenci invazi Válečníků proto, že naše meče se pod údery jejich kvalitnější oceli rozpadaly na kusy. Od té doby jsme se o zpracování oceli nenaučili vůbec nic. Válečníci si svá tajemství střeží jako lakomec zlato. Kdokoliv je přistižen poblíž městských kováren a nemá k tomu pádný důvod, riskuje popravu — ať už je to Válečník, nebo Učenec.

Pokud Darin nepracuje pro Impérium, jak se potom k serrským kovárnám dostal? A jak se Válečníci dozvěděli o jeho skicáři?

Na druhé straně domu se ozývají rány pěstí na dveře. Obcházejí tam těžké boty, cinká ocel. Divoce se rozhlížím kolem sebe a čekám, že uvidím stříbrnou zbroj a červené pláště imperiálních legií, ale zadní dvorek zůstává tichý. Svěží noční vzduch nedokáže

zastavit pot, který se mi řine po krku. V dálce slyším dunění bubnů ze Šerosrázu, vojenské akademie pro Masky. Ten zvuk naostří můj strach, takže se z něj stane tvrdý hrot, který mě bodá v hrudi. Tahle monstra se stříbrnými obličejí neposílá Impérium na jen tak ledajaké razie.

Znovu se ozvou údery na dveře.

„Jménem Impéria,“ zazní podrážděný hlas, „otevřete!“

Já i Darin ztuhneme jako jedno tělo.

„To nezní jako Maska,“ zašeptá Darin. Masky mluví jemně a jejich slova člověka protínají jako šamšíř. Než by legionář stačil zaklepat a vydat rozkaz, Maska by už dávno byla uvnitř a zbraně by řezaly na kusy kohokoliv, kdo by se jí postavil do cesty.

Darin zachytí můj pohled a oba myslíme na totéž. Jestliže Maska není s ostatními vojáky u vstupních dveří, kde tedy je?

„Neboj se, Laio,“ řekne Darin. „Nedovolím, aby se ti něco stalo.“

Chci mu věřit, ale strach je jako příliv, který mě tahá za kotníky a stahuje mě s sebou. Vzpomenu si na manželský pár, který žil vedle nás: před třemi týdny k nim vtrhli vojáci, uvěznil je a prodali do otroctví. Válečníci tvrdili, že to byli pašeráci knih. Pět dní poté jednoho z dědečkových nejstarších pacientů, třiadevadesátiletého staříka, který sotva chodil, popravili v jeho vlastním domě. Prořízli mu hrdlo. *Spolupracovník odboje.*

Co udělají vojáci s babičkou a dědečkem? Uvězní je? Prodají do otroctví?

Zabijí?

Došli jsme k zadní brance. Darin stojí na špičkách a odemyká petlici, když tu v uličce za sebou zaslechne skřípnutí a zastaví se. Lehký vítr slabě zasténá a vynese do vzduchu oblak prachu.

Darin mě odstrčí za sebe. Klouby na ruce, v níž svírá nůž, mu zbělely a vrátka se se záupěním rozletí dokořán. Po páteři mi jako prst přejede zděšení. Dívám se bratrovi přes rameno do uličky.

Nic tam není, jen písek se potichu přesýpá. Nic než občasný náraz větru a zabedněná okna našich spících sousedů.

Vydechnu úlevou a obejdu Darina.

V tom okamžiku se z temnoty vynoří Maska a projde brankou.

II

ELIAS

Zběh bude před úsvitem mrtvý.

Jeho stopy se v prachu serských katakomb klikatí jako stopy postřeleného jelena. Tunely ho vyřídily. Horký vzduch tady dole je příliš těžký a pach smrti a rozkladu je cítit až moc blízko.

Když si prohlížím stopy, vidím, že jsou už víc než hodinu staré. Stráže jsou mu v patách, ubožákovi. Když bude mít štěstí, zemře během pronásledování. Když ne...

Nemysli na to. Schovej batoh. Zmiz odsud.

Když vrazím ruksak plný jídla a vody do krypty ve stěně, ozve se praskání lebek. Helena by mi strašně vynadala, kdyby viděla, jak se chovám k mrtvým. Ovšem kdyby Helena věděla, proč tu vlastně jsem, znesvěcení krypty by jí nejspíš vadilo ze všeho nejmíň.

Ale ona to nezjistí. Dokud už nebude příliš pozdě. Hryže mě svědomí, ale zaplaším ho. Helena je ten nejsilnější člověk, kterého znám. Obejde se beze mě.

Ohlédnu se, připadá mi, že snad už posté. V tunelu je ticho. Zběh odvedl vojáky na opačnou stranu. Ale já vím, že bezpečí je iluze, které nesmím nikdy podlehnout. Pracuju rychle, vrším kosti zpátky do krypty, abych zakryl své stopy, a smysly mám nastražené, aby zachytily cokoliv, co vybočuje z normálu.

Ještě jeden den. Poslední den podezírání, skrývání a lží. Jeden den do ukončení studia. A pak budu volný.

Zatímco přerovnávám lebky v kryptě, horký vzduch se pohne jako medvěd, když se probouzí ze zimního spánku. Páchnoucí vzduch v tunelu protne vůně trávy a sněhu. Mám jen dvě vteřiny na to, abych vystoupil z krypty a klekl si, jako bych zkoumal terén a hledal stopy. Pak už Helena stojí za mnou.

„Eliasi? Co tu děláš?“

„Copak jsi to neslyšela? Někdo dezertoval.“ Soustředím svou pozornost na zaprášenou podlahu. Pod stříbrnou maskou, která mi sahá od čela až po dolní čelist, by měl být můj obličej nečitelný. Ale Helena Aquilla a já jsme spolu prožili skoro každý den našeho čtrnáctiletého výcviku na vojenské akademii Šerosráz. Nejspíš slyší i moje myšlenky.

Potichu kolem mě projde. Podívám se jí do očí, modrých a světlých jako teplé moře u jižních ostrovů. Na obličejí mi vězí maska, oddělená a cizí, zakrývá mé rysy i mé pocity. Ale k Heleně její maska lne jako nějaká stříbrná druhá kůže a já vidím, že se jí na čele, když se na mě zadívá, vytvoří nepatrná vráska. *Uklidni se, Eliasi, říkám si. Jenom pátráš po zběhovi.*

„Touhle cestou nešel,“ řekne Hel. Přejede si rukou po vlasech, které má jako vždy spletené do stříbřitě plavé koruny. „Dex vzal pomocnou jednotku ze severní hlídkové věže a šel s nimi do tunelu u jižní odbočky. Myslíš, že ho chytí?“

Pomocní vojáci, ačkoliv nemají tak špičkový výcvik jako legionáři a s Maskami se už vůbec nemůžou měřit, jsou přece jen nemilosrdní lovci. „Samozřejmě že ho chytí.“ Nepodaří se mi potlačit hořkost v hlase a Helena na mě vrhne tvrdý pohled. „Ta zbabělá lůza,“ dodám. „No ale proč jsi vzhůru? Dneska ráno přece nemáš hlídku.“ *O tom jsem se ujistil.*

„To ty zatracené bubny.“ Helena se rozhlédne po tunelu. „Probudily úplně každého.“

Bubny. Samozřejmě. *Zběh*, zaburácely bubny v polovině hlídky mezi půlnocí a čtvrtou ráno. *Všechny aktivní jednotky ať se shromáždí uvnitř*. Helena se musela rozhodnout, že se k honu připojí. Dex, můj nadporučík, jí řekl, kterým směrem jsem se vydal. Nijak ho to nezarazilo.

„Říkal jsem si, že se zběh mohl vydat tudy.“ Odvrátím se od svého ukrytého batohu a dívám se do jiného tunelu. „Asi jsem se mýlil. Měl bych dohonit Dexe.“

„Říkám to nerada, ale většinou se nepleteš.“ Helena zvedne hlavu a usměje se na mě. Znovu pocítím vinu, zavrtává se mi do vnitřností jako pěst. Až se dozví, co jsem udělal, bude zuřit. Nikdy mi neodpustí. *Nevadí. Rozhodl ses. Teď už si to nemůžeš rozmyslet.*

Hel prohrábne prach na podlaze půvabnou, zkušenou rukou. „Tenhle tunel jsem nikdy v životě neviděla.“

Po krku mi steče kapka potu. Nevšímám si jí.

„Je tu vedro a páchne to tu,“ řeknu, „jako všude tady v podzemí.“ Tak pojď už, chtělo by se mi dodat, ale to bych si rovnou mohl nechat vytetovat na čelo nápis „Mám za lubem něco nekalého“. Zůstanu zticha a se založenýma rukama se opřu o stěnu katakomb.

Bitevní pole je mou svatyní. V duchu odříkávám mantru, kterou mě naučil dědeček toho dne, kdy jsme se poprvé setkali. Bylo mi šest. Tvrdí, že slova ostří mysl, stejně jako brousek ostří čepel. Hrot meče je mým knězem. Tanec smrti je mou modlitbou. Smrtící rána je mým vysvobozením.

Helena se dívá na mé rozmazané stopy v prachu a sleduje je až ke kryptě s hromadou lebek, kde jsem si uložil ruksak. Pojala podezření a atmosféra mezi námi je náhle napjatá.

Ksaku.

Musím nějak odvést její pozornost. Zatímco se dívá střídavě na mě a na kryptu, líně a důkladně si prohlédnu její tělo. Neměří ani

metr osmdesát, je skoro o hlavu menší než já. Je to jediná dívka, která studuje na Šerosrázu. Její útlá, pevná postava, oděná v černé přiléhavé bojové uniformě, jakou nosí všichni studenti, vždýcky přitahovala obdivné pohledy. Jen ten můj ne. Na to se přátelíme už příliš dlouho.

No tak, všimni si toho. Všimni si, jak po tobě chlípně pošilhávám, a začni se rozčilovat.

Když se jí podívám do očí, nestoudně jako námočník, který právě dorazil do přístavu, otevře ústa, jako by se do mě chtěla pustit. Pak se znovu podívá na kryptu.

Jestli si všimne batohu a dojde jí, co se chystám provést, je se mnou konec. Sice by to dělala velice nerada, ale zákon Impéria žádá, aby mě v takové situaci nahlásila, a Helena zákon nikdy neporušila.

„Eliasi...”

Připravuju si lež. Chtěl jsem odtud jenom na pár dní vypadnout, Hel. Potřeboval jsem čas na přemýšlení. Nechtěl jsem, aby sis dělala starosti.

DUM-DUM-dum-DUM.

Bubny. Automaticky převádím nesourodé údery na zprávu, kterou mají sdělit. *Zběh dopaden. Všichni studenti ať se okamžitě shromáždí na hlavním nádvoří.*

Zděsím se. Kdesi ve skrytu duše jsem naivně doufal, že se zběh dostane aspoň ven z města. „Moc dlouho to netrvalo,” řeknu. „Měli bychom jít.”

Zamířím k hlavnímu tunelu. Jak jsem předpokládal, Helena mě následuje. Radši by zemřela, než aby neuposlechla přímý rozkaz. Helena je pravá Válečnice a Impériu je oddaná víc než vlastní matce. Jako každá správná Maska, která prochází výcvikem, si bere k srdci heslo Šerosrázské akademie: *Povinnost především, až do smrti.*

Přemýšlím, co by mi asi řekla, kdyby věděla, co jsem v podzemí doopravdy dělal.

Co by si myslela o mé nenávisti vůči Impériu.

Co by udělala, kdyby zjistila, že se její nejlepší přítel chystá zběhnout.

III

LAIA

Maska líně projde brankou, velké ruce jí volně visí podél těla. Podivný kov, jemuž tento a jemu podobní Válečníci vděčí za jméno, mu lne k obličejí od čela až po dolní čelist jako stříbrný nátěr a zvýrazňuje každý rys jeho tváře, od úzkého obočí až k tvrdým hranám lícních kostí. Mědí pobitá zbroj mu přiléhá ke svalům a zdůrazňuje sílu jeho těla.

Vítr mu rozvlíne černou kápi a on se rozhlédne po dvorku, jako by právě dorazil na zahradní slavnost. Jeho bledejší oči si mě všimnou, zvolna mi vyšplhají vzhůru po těle a s mělkým hadím pohledem se zastaví na mém obličejí.

„Ty jsi ale pěkná,“ řekne.

Snažím se stáhnout si otrhaný lem haleny níž a zoufale toužím po beztvaré, po kotníky dlouhé sukni, kterou nosím přes den. Maska se ani nepohne. Nic v jejím obličejí mi neprozradí, na co myslí. Ale dokážu si to představit.

Darin si stoupne přede mě a letmo se podívá směrem k plotu, jako by odhadoval, za jak dlouho se k němu stihne dostat.

„Jsem tu sám, chlapečku.“ Maska Darina osloví tak procítěně, že snad i mrtvola by byla vřelejší. „Ostatní jsou uvnitř v domě. Můžeš utéct, jestli chceš.“ Ustoupí od branky. „Ale trvám na tom, že tu holku tady necháš.“

Darin pozvedne nůž.

„To je od tebe rytířské,“ řekne Maska.

Pak udeří, jako měděný a stříbrný blesk z čistého nebe. Během okamžiku, kdy stačím akorát tak zalapat po dechu, Maska srazí bratra obličejem do písku a přitlačí jeho svíjející se tělo k zemi kolenem. Babiččin nůž spadne do prachu.

Z hrdla se mi vydere výkřik, osamělý zvuk v tiché letní noci. O několik vteřin později ucítím na hrdle hrot šamšíru. Ani jsem ho nezahlédl, jak ho vytasil.

„Ticho,“ řekne. „Ruce vzhůru. A dovnitř.“

Maska jednou rukou popadne Darina za krk a šamšírem, který drží v druhé ruce, mě postrkuje dopředu. Bratr se potácí se zakřiveným obličejem a omámenýma očima. Když se začne vzpouzet a svíjet jako ryba na udici, Maska jej stiskne ještě pevněji.

Zadní dveře domu se otevřou a vyjde legionář v červené kápi.

„Dům je zabezpečený, veliteli.“

Maska vrazí Darina vojákovi do rukou. „Svaž ho. Je silný.“

Pak mě popadne za vlasy a obtáčí si je kolem ruky, dokud nevykřiknu.

„Hmmm.“ Skloní hlavu k mému uchu. Otřesu se odporem, v krku mi vážne zděšení. „Vždycky jsem měl rád tmavovlásky.“

Přemýšlím, jestli má sestru, manželku, milenku. Ale i kdyby měl, tak na tom nezáleží. Pro něj nejsem člen něčí rodiny. Jsem jenom věc, kterou si podmaní, použije a odhodí. Maska mě táhne chodbou vedoucí k přednímu pokoji tak nenuceně jako lovec, který za sebou vleče svou mrtvou kořist. *Bojuj*, říkám si v duchu. *Bojuj*. Jako by vycítil mé ubohé pokusy o hrdinství, přitáhne si mě ještě pevněji a lebku mi probodne bolest. Ochabnu a nechám ho, aby mě táhl.

Legionáři stojí jeden vedle druhého v předním pokoji uprostřed převráceného nábytku a rozbitých sklenic se zavařeninou. *Kupec nedostane nic*. Tolik dní jsme strávily nad kouřícími kotlíky, až mi vlasy a kůže nasákly vůní meruněk a skořice. Tolik

napařených a usušených sklenic, naplněných a neprodyšně uzavřených. K ničemu. Všechno to bylo k ničemu.

Lampy svítí a babička s dědečkem klečí uprostřed pokoje na podlaze, ruce mají svázané za zády. Voják, který drží Darina, ho hodí na zem mezi ně.

„Mám svázat i tu holku, pane?“ Jiný voják sahá po provaze na opasku, ale Maska mě nechá stát mezi dvěma statnými legionáři.

„Ta nebude dělat problémy.“ Probodne mě očima. „Nebudeš, že ne?“ Zavrtím hlavou, ustoupím co nejdál a nenávidím se za to, že jsem tak zbabělá. Nahmatám matčin zašlý náramek, který mi obepíná paži, a dotknu se známého vzoru, aby mi dodal sílu. Ale žádnou nenacházím. Moje matka by bývala bojovala. Raději by umřela, než by si nechala líbit takové ponížení. Ale já se nedokážu ani pohnout. Podmanil si mě strach.

Do pokoje vstoupí legionář s nervózním výrazem. „Nikde to tu není, veliteli.“

Maska se podívá na bratra. „Kde je ten skicář?“

Darin zírá před sebe a mlčí. Dýchá zhluboka a pravidelně a už se nezdá být omráčený. Vlastně působí skoro vyrovnaně.

Maska udělá posunek, nepatrný pohyb. Jeden z legionářů zdvihne babičku za krk a praští s jejím křehkým tělem o zeď.

Babička nevydá ani hlásku, oči jí modře jiskří. Darin se pokouší vstát, ale jeden z vojáků ho srazí zpátky na zem.

Maska zdvihne střep z rozbité sklenice. Když ochutnává zavařeninu, jazyk se mu třepotá jako hadovi.

„Škoda že to všechno přišlo nazmar.“ Okrajem střepu pohladí babičku po tváři. „Kdysi jsi musela být krásná. Ty oči.“ Otočí se k Darinovi. „Mám je vyříznout?“

„Je pod oknem do malé ložnice. V křoví.“ Nezmůžu se na víc než na šepot, ale vojáci mě slyší. Maska pokývne a jeden z legionářů zmizí v chodbě. Darin se na mě nedívá, ale cítím jeho zděšení.

Proč jsi mi řekl, abych to schovala, chce se mi zakřičet. Proč jsi tu zatracenou věc vůbec přitáhl domů?

Legionář se vrací s knihou. Několik nekonečných vteřin se v pokoji ozývá jen šustění stránek, jak Maska listuje náčrtky. Pokud se zbytek knihy aspoň trochu podobá té stránce, kterou jsem našla, vím, co Maska uvidí: válečnické nože, meče, pochvy, výhně, vzorce, návody — věci, o nichž by žádný Učenec neměl mít ani tušení, natož je obkreslovat na papír.

„Jak ses dostal do Zbrojírské čtvrti, chlapče?“ Maska zdvihne oči od knihy. „Podplatil snad odboj nějakého plebejského otroka, aby tě propašoval dovnitř?“

Potlačím vzlyk. Na jednu stranu se mi ulevilo, že Darin není zrádce. Na druhou stranu se na něj chci rozkřiknout, jak mohl být takový hlupák. Styky s učeneckým odbojem s sebou nesou rozsudek smrti.

„Dostal jsem se tam sám,“ řekne bratr. „Odboj s tím nemá nic společného.“

„Včera tě viděli, jak po zákazu vycházení vstupuješ do katakomb,“ opáčí Maska téměř znuděně. „Ve společnosti známých učeneců.“

„Včera v noci byl doma dlouho před zákazem vycházení,“ řekne děda a je to zvláštní pocit, slyšet dědečka lhát. Ale k ničemu to není. Masku zajímá pouze a jedině můj bratr. Ani nemrkne a v Darinově obličejě si čte tak, jako bych si já četla v knize.

„Ti povstalci byli dnes zatčeni,“ řekne Maska. „Jeden z nich těsně před smrtí vyzradil tvoje jméno. Cos tam s nimi dělal?“

„Sledovali mě.“ Darin mluví tak klidně, jako by už s tím měl zkušenosti. Vůbec se nebojí. „Nikdy předtím jsem je neviděl.“

„A přesto o téhle tvé knize věděli. Řekli mi o ní úplně všechno. Jak se o ní dozvěděli? Co od tebe chtěli?“

„Nevím.“

Maska zaboří střep hluboko do měkké kůže pod babiččíným okem a její nosní dírky se zachvějí. Pramínek krve stéká dolů po vrásce ve tváři.

Darin se zprudka nadechne. To je jediná známka jeho napětí. „Chtěli můj skicář,“ řekne. „Řekl jsem jim, že jim ho nedám. Přísahám.“

„A jejich úkryt?“

„Nic jsem neviděl. Zavázali mi oči. Byli jsme v katakombách.“

„Kde v katakombách?“

„Nic jsem neviděl. Zavázali mi oči.“

Maska si bratra dlouho prohlíží. Nevím, jak pod tím pohledem dokáže zůstat klidný.

„Ty jsi na tohle připravený.“ Do jeho hlasu se vkrade nepatrný náznak překvapení. „Rovná záda. Zhluboka dýchat. Ty samé odpovědi na různé otázky. Kdo tě vycvičil, chlapče?“

Když Darin neodpovídá, Maska pokrčí rameny. „Pár týdnů ve vězení ti rozváže jazyk.“ Vyměníme si s babičkou vyděšený pohled. Jestliže Darin skončí ve válečnickém vězení, už ho nikdy neuvidíme. Stráví týdny na výsleších a potom ho buď prodají do otroctví, nebo zabijí.

„Je to jenom chlapec.“ Dědeček mluví pomalu, jako s rozhněvaným pacientem. „Prosím...“

Zablýskne se ocel a dědeček padne k zemi jako kámen. Maska se pohybuje tak rychle, že si ani neuvědomuju, co se stalo, dokud se babička nevrhne dopředu. Pronikavě zaúpí a její výkřik je jako paprsek čiré bolesti, který mě srazí na kolena.

Dědeček. Nebesa, dědeček ne. Hlavou mi proletí tucet slibů. *Už nikdy nebudu neposlušná. Už nikdy neudělám nic špatného, už nikdy si nebudu stěžovat na práci, jen když dědeček bude žít.*

Ale babička si rve vlasy a křičí, což by jí dědeček, kdyby byl naživu, nikdy nedovolil. Nesnesl by to. Darinův klid je ten tam,

jako by ho podťali kosou. Obličej mu vybělilo zděšení, které cítím až do morku kostí.

Babička se klopýtavě postaví a zavravorá jeden krok směrem k Masce. Ta k ní natáhne ruku, jako by ji chtěla babičce položit na rameno. Poslední věc, kterou zahlédnu v babiččiných očích, je hrůza. Pak vzduchem bleskově proletí zápěstí v ochranné rukavici a zanechá na babiččině hrdle tenkou červenou čáru, která se rozšiřuje a je stále červenější, zatímco babička klesá k zemi.

Její tělo dopadne se zaduněním na podlahu, oči má stále otevřené, září v nich slzy. Z krku se jí řine krev a vsakuje se do koberečku, který jsme minulou zimu společně utkaly.

„Pane,“ ozve se jeden z legionářů. „Do rozednění zbývá jedna hodina.“

„Odved'te odsud toho kluka.“ Maska už se na babičku ani nepodívá. „A celý dům spalte.“

Pak se otočí ke mně. Přeju si, abych se dokázala vsáknout do zdi jako stín. Přeju si to víc než cokoli jiného, co jsem si kdy přála, a zároveň si uvědomuju, jak je to pošetilé. Vojáci, kteří mě obklopují, se na sebe navzájem kření, zatímco Maska ke mně pomalu přistupuje. Upřeně se mi dívá do očí, jako by uměla vycítit můj strach, jako kobra uchvacující svou oběť.

Ne, prosím, ne. Zmizet. Chci zmizet.

Maska mrkne, v očích se jí mihne jakási cizí emoce — snad překvapení nebo šok, nedokážu to rozpoznat. Ale na tom nezáleží. Protože v tu chvíli se Darin vymrští z podlahy. Zatímco jsem se ustrašeně krčila před Maskou, podařilo se mu uvolnit pouta. Ruce má rozepjaté jako spáry a vrhá se Masce po hrdle. Zuřivost mu vlévá do žil lví sílu a na okamžik se každým coulem podobá naší matce, medové vlasy mu vlají, oči žhnou a ústa křiví divoké zavrčení.

Maska ustoupí do kaluže krve vedle babiččiny hlavy a Darin na ni dopadne, srazí ji k zemi a zasypává ranami. Legionáři tam

nevěřícně stojí jako přimrazení. Potom se vzpamatují, vyrazí vpřed, křičí a klejí. Než se do něj legionáři pustí, Darin vytáhne Masce zpoza opasku dýku.

„Laio!“ vykřikne. „Utíkej...“

Neutíkej, Laio. Pomoz mu. Bojuj.

Ale vzpomenu si na chladný pohled Masky, na násilí v jejích očích. *Vždycky se mi líbily tmavovlásky.* Znásilní mě. A pak mě zabije.

Otřesu se a ustoupím do chodby. Nikdo mi nebrání. Nikdo si mě nevšímá.

„Laio!“ vykřikne Darin. V jeho hlase je něco, co jsem v něm nikdy neslyšela. Je bez sebe strachem. V pasti. Řekl mi, abych utekla, ale kdybych takhle křičela já, on by přišel. Nikdy by mě neopustil. Zastavím se.

Pomoz mu, Laio, přikazuje mi vnitřní hlas. Hni sebou.

Ale je tu ještě jiný hlas, který zní naléhavěji, silněji.

Nemůžeš ho zachránit. Udělej, co ti říká. Běž.

Na okraji mého zorného pole se zamihotá plamen a já ucítím kouř. Jeden z legionářů začal podpalovat dům. Za několik minut ho oheň úplně stráví.

„Pořádně ho svažte a odveďte ho do výslechové cely.“ Maska ustoupí ze šarvátky a mne si čelist. Když mě uvidí ustupovat chodbou, podivně se uklidní. Neochotně se mu podívám do očí a on přikývne.

„Utíkej, holčičko,“ řekne.

Darin se pořád ještě brání a jeho výkřiky mě protínají skrz naskrz. Víím, že je uslyším znovu a znovu, budou se rozléhat každou hodinou po všechny dny, dokud nezemřu, nebo dokud to nenapravím. Víím to.

A přesto utíkám.

S tísňené ulice a zaprášené trhy Učenecké čtvrti se kolem mě zastřené míhají jako krajina ve zlém snu. S každým krokem část mé mysli volá, abych se otočila, vrátila se a šla Darinovi na pomoc. S každým krokem se tato možnost stává méně pravděpodobnou, pak už to možnost vůbec není a jediné slovo, na které dokážu myslet, je *utíkej*.

Vojáci se pustili za mnou, ale já jsem mezi příkrčenými, hliněnými domy ve Čtvrti vyrostla a brzo se svým pronásledovatelům ztratím.

Rozednívá se a můj zděšený úprk se změní v klopýtání, bloudím z jedné uličky do druhé. Kam půjdu? Co budu dělat? Potřebuju plán, ale nevím, kde začít. Kdo mi může poskytnout pomoc nebo útěchu? Sousedí mě dovnitř nepustí, bojí se o své vlastní životy. Moje rodina je buď po smrti, nebo ve vězení. Moje nejlepší kamarádka Zara zmizela loni při nájezdu a další přátelé mají dost svých starostí.

Jsem sama.

Vychází slunce a já vstoupím do prázdného domu hluboko v nejstarší části Čtvrti. Vykuchaná stavba se krčí jako zraněné zvíře uprostřed labyrintu rozpadajících se obydlí. Vzduch je nasáklý zápachem z odpadků.

Schoulím se do rohu místnosti. Vlasy se mi uvolnily z pletence a visí v zoufalé změti. Červené stehy na lemu haleny se rozpáraly, zářivé vlákno povolilo. Babička mi ty lemy vyšila jako dárek k sedmnáctým narozeninám, aby trochu rozjasnila mé ošuntělé oblečení. Byl to jeden z mála dárků, které si mohla dovolit.

A teď je mrtvá. Stejně jako dědeček. A jako moji rodiče a sestra dávno předtím.

A Darin. V zajetí. Odvlečený do výslechové cely, kde s ním Válečníci budou provádět kdovíco.

Život je plný okamžiků, které nic neznamenají. A pak jednoho dne přijde jediný okamžik, který rozhodne o každé následující

vteřině. Okamžik, kdy Darin vykřikl — to byl přesně takový okamžik. Byla to zkouška odvahy a síly. A já jsem v ní neobstála.

Laio! Utíkej!

Proč jen jsem ho poslechla? Měla jsem tam zůstat. Měla jsem něco udělat. Zasténám a chytím si hlavu do dlaní. Pořád ho slyším. Kde teď asi je? Začali už s výsledkem? On si zase nejspíš láme hlavu s tím, co se stalo se mnou. Ptá se, jak ho mohla opustit vlastní sestra.

Mou pozornost upoutá rychlý pohyb v přítmí. Zježí se mi chlupy na šíji. Krysa? Vrána? Stíny se pohnou a zablýsknou se v nich dvě nenávidné oči. A k nim se připojí další páry očí, další zlověstné štěrbiny.

Halucinace, slyším v duchu dědečka, jak pronáší diagnózu. *Příznak šoku*.

Jenže halucinace nehalucinace, stíny vypadají skutečně. Jejich oči žhnou jako miniaturní ohnivá slunce, krouží kolem mě jako hyeny a jsou čím dál tím troufalejší.

Viděli jsme to, syčí. Víme o tvé slabosti. On kvůli tobě zemře.

„Ne,“ zašeptám. Ale stíny mají pravdu. Nechala jsem tam Darina samotného. Opustila jsem ho. Na tom, že mi řekl, abych šla, nezáleží. Jak jen jsem mohla být tak zbabělá?

Popadnu matčin amulet, ale když se ho dotknu, cítím se ještě hůř. Matka by Masku přelstila. Nějak by Darina, babičku i dědečka dokázala zachránit.

Dokonce i babička byla statečnější než já. Babička se svým křehkým tělem a planoucím očima. A páteří ze železa. Matka zdědila babiččin zápal a po ní ho zdědil Darin.

Ale já ne.

Utíkej, holčičko.

Stíny se přiblíží a já zavírám oči v naději, že zmizí. Chytám se myšlenek, které se mi honí hlavou, a snažím se je ukáznit.

V dále slyším křik a dupot těžkých bot. Jestli mě vojáci pořád hledají, tak tu nejsem v bezpečí.

Možná bych je měla nechat, ať mě najdou a udělají se mnou, co chtějí. Opustila jsem vlastní krev. Zasloužím si trest.

Tentýž instinkt, který mě předtím nabádal, abych Masce utekla, mě postaví na nohy. Zamířím do ulic a ztratím se v houstnoucím ranním davu. Několik Učenců se za mnou otočí, někteří ostražitě, jiní s porozuměním. Ale většina z nich se vůbec nedívá. Přemýšlím, kolikrát jsem takhle na ulici prošla kolem někoho, kdo byl na útěku a koho zrovna připravili o celý svět.

Zastavím se v uličce, ve které se lesknou splašky, abych si odpočinula. Z druhé strany Čtvrti se vzhůru k nebi vine hustý černý kouř, stoupá po horké obloze a bledne. Můj domov hoří. Babiččiny zavařeniny, dědečkovy léky, Darinovy náčrtky, moje knihy, všechno je pryč. Všechno, co jsem. Pryč.

Všechno ne, Laio. Darin ne.

Uprostřed ulice se krčí mříž, jen několik kroků ode mě. Jako všechny mříže ve Čtvrti, i takhle vede do serských katakomb, kde sídlí kostlivci, duchové, krysy, zloději... a možná i učenecký odboj.

Špehoval pro ně Darin? Propašoval ho odboj do Zbrojířské čtvrti? Navzdory tomu, co bratr řekl Masce, je to jediná odpověď, která dává smysl. Povídá se, že se povstalci osmělili a že do svých řad přijímají nejen Učence, ale i Námořníky, pocházející ze svobodné země Marinn na severu, a Domorodce, jejichž pouštní území je imperiálním protektorátem.

Předě mnou babička s dědou o odboji nikdy nemluvili. Ale pozdě v noci jsem občas zaslechla, jak si šeptají o tom, že povstalci osvobodili učenecké vězně při útoku na Válečníky. Že bojovníci přepadli karavany válečnické obchodnické třídy Kupců a zavraždili příslušníky jejich vyšší třídy Význačných. Jedině povstalci se

staví Impériu na odpor. Jakkoliv jsou nepolapitelní, zůstávají jedinou zbraní, kterou Učenci mají. Jestli se někdo zvládne dostat ke kovárnám, jsou to právě oni.

Uvědomím si, že odboj by mi mohl pomoci. Na můj domov byl proveden nájezd, do základů ho vypálili a moji rodinu vyvraždili proto, že dva povstalci vyrazili Impériu Darinovo jméno. Jestli se mi podaří odboj najít a vysvětlit jim, co se stalo, možná by mi mohli pomoci vysvobodit Darina z vězení — nejen proto, že mi to dluží, ale také proto, že žijí podle Izzatu, kodexu cti, který je tak starý jako učenecký lid sám. Vůdci odboje jsou ti nejlepší a nejodvážnější z Učenců. To mě naučili rodiče, než je Impérium zabilo. Jestliže je požádám o pomoc, odboj mě neodmítne.

Vykročím ke kovové mříži.

Nikdy jsem v serských katakombách nebyla. Klikatí se pod celým městem, stovky mil tunelů a jeskyní, některé z nich jsou plné kostí, které se v nich za celá staletí nashromáždily. Nikdo už krypty pro pohřby nepoužívá a ani Impérium nemá katakomby zcela zmapované. Ale když ani Impérium, se vši svou mocí, nemůže povstalce vypátrat, jak je najdu já?

Nezastavíš se, dokud je nenajdeš.

Nadzvednu mříž a zírám do černé díry pod sebou. Musím tam dolů. Musím najít odboj. Protože pokud to neudělám, tak můj bratr nemá šanci. Když nenajdu bojovníky a nezískám jejich pomoc, už Darina nikdy neuvidím.

IV

ELIAS

Když s Helenou dorazíme k šerosrážské zvonici, skoro všichni ze tří tisíc studentů už jsou seřazeni ve formaci. Do rozbřesku zbývá ještě hodina, ale nevidím ani jedno ospalé oko. Místo toho davem probíhá dychtivý šum. Když naposledy někdo dezertoval, dvůr byl pokrytý námrazou.

Všichni studenti vědí, co se chystá. Zatnu a povolím pěsti. Nechci se na to dívat. Jako všichni šerosrážští studenti jsem do školy nastoupil, když mi bylo šest, a v následujících čtrnácti letech jsem byl nesčetněkrát svědkem různých trestů. Má vlastní záda jsou výmluvným důkazem školní brutality. Ale zběhové dopadnou vždycky nejhůř.

Mé tělo je napjaté jako pružina, ale nasadím nicneříkající pohled a udržuju výraz, který je prostý všech emocí. Šerosrážští mistři, centurioni, se budou dívat. Pokoušet jejich hněv ve chvíli, kdy jsem tak blízko útěku, by byla neodpuštělná hloupost.

Společně s Helenou projdeme kolem nejmladších studentů — čtyř tříd jednoráčků, kteří ještě nemají masky. Ti budou mít na krveprolití nejlepší výhled. Nejmladším z nich je s bídou sedm. Nejstarším skoro jedenáct.

Když kolem jednoráčků procházíme, sklopí oči. Jsme z vyšších ročníků a oni mají zakázáno nás být jen oslovit. Stojí rovně, jako by měli v zádech zabodnutý pohrabáč, šamšíry mají na zádech

pověšené přesně v pětačtyřicetistupňovém úhlu, boty naleštěné, tváře bezvýrazné jako kámen. I ti nejmladší jednoročci se už naučili ta nejdůležitější šerosrázská pravidla: poslouvej, přizpůsob se a buď zticha.

Po jednoročcích následuje prázdné místo na počest druhé úrovně šerosrázských studentů, kterým se říká pětáci, protože mnozí z nich nepřežijí pátý ročník. V jedenácti letech nás centurioni vyženou z Šerosrázu do divokých oblastí Impéria, bez šatů, jídla a zbraní, abychom tam čtyři roky přežili, jak nejlépe umíme. Přeživší pětáci se vrátí na Šerosráz, dostanou masky, stráví další čtyři roky jako kadeti a poslední dva roky coby lebky. Hel a já jsme vyšší lebky — dokončujeme poslední rok výcviku.

Centurioni nás sledují zpod podloubí lemujícího dvůr a s rukama na bičích očekávají příchod velícího důstojníka Šerosrázu. Stojí tiše jako sochy, rysy v obličeji se jim už dávno rozpustily v maskách a jakýkoliv náznak emoce je jen vzdálenou vzpomínkou.

Dotknu se své vlastní masky a přeju si, abych si ji mohl strhnout, aspoň na chvíli. Stejně jako moji spolužáci jsem dostal masku v den, kdy jsem se stal kadetem, bylo mi tehdy čtrnáct. Na rozdíl od ostatních studentů — k Heleninu nesmírnému zděšení — se mi hladké tekuté stříbro dosud nevpilo do kůže tak, jak by mělo. Nejspíš to bude tím, že kdykoliv jsem sám, tak si tu zatracenou věc sundám.

Nesnáším masku od chvíle, kdy mi ji augur — svatý muž Impéria — podal v kazetě vykládané sametem. Nenávidím ten pocit, když se na mě přísává, jako nějaký parazit. Nesnáším, jak mi tlačí na obličej a tvaruje mi kůži.

Jsem jediný student, s nímž maska ještě nesplynula — na což moji nepřátelé rádi poukazují. Poslední dobou se ale maska začala bránit a vynucuje si splynutí tím, že mi do šíje zapouští žhavá vlákna. K smrti se mi to hnusí a mám pocit, že už nejsem sám sebou. Že už sám sebou nikdy nebudu.

„Veturie.“ Když se zařazujeme k ostatním vyšším lebkám, zavolá na mě vytáhlý velitel Heleniny čety, chlapec s pískovými vlasy jménem Demetrius. „Kdo to je? Kdo je ten zběh?“

„Nevím. Přivedl ho Dex s pomocnými jednotkami.“ Rozhlédnu se po svém zástupci, ale ten ještě nedorazil.

„Slyšel jsem, že je to někdo z jednoročků.“ Demetrius zírá na dřevěný špalek u paty zvonice, který vystupuje z krvavě hnědého dláždění. Bičovací sloup. „Starší. Ze čtvrtého ročníku.“

Vyměníme si s Helenou pohled. Demetriův mladší bratr se taky pokusil dezertovat během svého čtvrtého roku na Šerosrázu, bylo mu tehdy pouhých deset let. Než ho legionáři přivlekli dovnitř před velení školy, přežil před branami tři hodiny — déle než většina ostatních.

„Možná je to někdo z lebek.“ Helena si zběžně prohlíží řady starších studentů a snaží se zjistit, jestli někdo nechybí.

„Třeba to byl Markus,“ řekne Faris, člen mé bitevní čety, a zubí se, blondaté vlasy se mu nad čelem zdvihají, jako by mu je nepořádně olízla kráva. „Nebo Zak.“

Ale takové štěstí nemáme. Markus, snědý mladík se žlutýma očima, stojí v čele našich řad, společně se svým dvojčetem Zakem. Zak je druhorozený, menší a světlejší, ale stejně zlý. Hel jim říká Had a Ropucha. Zakova maska se ještě musí plně uchytit kolem očí, ale ta Markova ke svému majiteli těsně přiléhá, spojila se s ním tak dokonale, že všechny jeho rysy, dokonce i silné křivky obočí, jsou pod ní jasně viditelné. Kdyby si ji teď Markus zkusil sundat, serval by si spolu s ní i půlku obličeje. Což by rozhodně byla změna k lepšímu.

Jako by Markus zachytil můj pohled, otočí se a začne zírat na Helenu s tak dravým, majetnickým výrazem, že mě svrbí ruce, jak moc ho toužím uškrtit. *Nic, co vybočuje z normálu*, připomenu si. *Nic, kvůli čemu bys vyčníval.*

Přinutím se pohlédnout jinam. Zaútočit na Marka před celou školou by do kategorie „vyčnívající z řady“ nepochybně spadalo.

Helena si Markova vlného pohledu všimne. Zatne pěsti, ale než může Hadovi ušetřit pořádnou lekci, na dvůr vpochoduje důstojník, jehož úkolem je udržovat pořádek během oficiálních shromáždění.

„POZOR!“

Tři tisíce těl se prudce otočí dopředu, tři tisíce párů bot srazí podpatky, tři tisíce zad sebou trhne, jako by je narovnala loutkářova ruka. V následném tichu by člověk uslyšel spadnout špendlík.

Neslyšíme velitelku Šerosrázské vojenské akademie přicházet. Cítíme ji, jako člověk cítí blížící se bouři. Pohybuje se tiše, vynoří se zpod podloubí jako plavá bažinná kočka z lesního podrostu. Je celá v černém, od přiléhavého kabátku uniformy až po boty s okovanými špičkami. Světlé vlasy má jako vždy stažené do tuhé uzlu na šíji.

Je to jediná žijící ženská Maska — tedy jen do zítřka, kdy ukončí studium Helena. Ale na rozdíl od Heleny z velitelky vyzařuje smrtící chlad, jako by její šedé oči a rysy ostré jako sklo byly vyřezané z nitra ledovce.

„Přiveďte obviněného,“ poručí.

Zpoza zvonice vyjde dvojice legionářů a vleče s sebou drobnou, kulhající postavu. Demetrius vedle mě ztuhne. Šeptanda se nemýlila — dezertér je jednorůček ze čtvrté třídy, není mu víc než deset let. Z obličeje mu kape krev, která se vsakuje do límce jeho černé bojové uniformy. Když ho vojáci pohodí před velitelku, ani se nepohne.

Při pohledu na jednorůčka neprozrazuje velitelčin stříbrný obličej vůbec nic. Ale ruka jí zabloudí k jezdeckému bičíku s hroty z modročerného přesličníkového dřeva, který jí visí u pasu. Ještě ho ale nevytáhne. Zatím.

„Jednoročku Falkonie Barrie.“ Její hlas se nese, ačkoliv je tlumený, téměř něžný. „Opustil jsi svou pozici v Šerosrázu a neměl jsi v úmyslu se vrátit. Podej vysvětlení.“

„Bez vysvětlení, pane.“ Opakuje slova, která jsme všichni velitelce řekli snad už stokrát, jediná slova, která na Šerosrázu můžete použít, když jste něco naprosto zpackali.

Udržet obličej bez výrazu a zahnat z očí emoce je těžká zkouška. Barrius bude potrestán za zločin, kterého se já sám hodlám dopustit za necelých šestatřicet hodin. Možná budu na jeho místě pozítří stát já. Zkrvavený. Zlomený.

„Pojďme se zeptat tvých vrstevníků, jaký mají názor.“ Velitelka na nás upře svůj pohled a je to jako čelit poryvu ledového horského vzduchu. „Je jednoroček Barrius vinen zradou?“

„Ano, pane!“ Řev, fanatický a zuřivý, otřese dlážděním.

„Legionáři,“ přikáže velitelka. „Odvedte ho ke sloupu.“

Následný burácející ryk ostatních studentů vytrhne Barria z mrákot, a zatímco jej legionáři přivazují ke sloupu, zmítá se a vzpouzí.

Ostatní jednoročci, ti samí kluci, s nimiž se po léta potil, bojoval a trpěl, dupou po dláždění a pěstmi rozrážejí vzduch. V řadě vyšších lebek přede mnou Markus souhlasně vykřikuje, oči mu svítí zvrácenou radostí. Zírá na velitelku s posvátnou úctou, která bývá vyhrazena božstvům.

Cítím, že mě někdo sleduje. Jeden z centurionů po mé levici se dívá. *Hlavně nevyčnívat.* Zdvihnu pěst, připojím se k radostnému pokřiku ostatních a sám sebe za to nenávídím.

Velitelka vytáhne bič a hladí ho, jako by to byl její milenec. Pak jej nechá se zahvízdnutím dopadnout na Barriova záda. To, jak Barrius zalapá po dechu, se rozlehne po celém nádvoří a všichni studenti utichnou, spojeni ve sdílené, byť kratinké chvíli soucitu. Šerosrázských pravidel je tolik, že je nemožné některá

z nich aspoň občas neporušit. Všichni už jsme k tomu sloupu byli někdy přivázaní. Všichni už jsme někdy pocítili kousnutí velitelského biče.

Ticho netrvá dlouho. Barrius křičí, studenti odpovídají řevem a zasypávají ho posměšky. Markus je nejhlasitější ze všech, naklání se dopředu a samým vzrušením skoro plive. Faris souhlasně mručí. Dokonce i Demetrius se zmůže na jeden dva výkřiky, avšak jeho zelené oči jsou ploché a vzdálené, jako by se nacházel někde úplně jinde. Helena vedle mě se taky zapojuje do pokřiku, ale ve výrazu její tváře se neodráží radost, jen strohý smutek. Šerosrážská pravidla vyžadují, aby hlasitě vyjádřila své rozhořčení nad zběhovou zradou. A tak to udělá.

Velitelka se zdá být vůči všemu tomu povyku netečná, plně se soustředí na svou práci. Její paže se zdvihá a klesá s elegancí tanečnice. Chodí kolem Barria, jehož hubené končetiny se začínají poddávat, a po každé ráně se zastaví a bezpochyby přemýšlí, jak to udělat, aby ta další bolela ještě víc než všechny předchozí.

Po pětadvaceti ranách ho chytí za ochablý hubený krk a otočí ho směrem k obecenstvu. „Podívej se jim do tváře,“ řekne. „Do tváří těch, které jsi zradil.“

Barriovy oči se prosebně rozhlédnou po nádvoří a hledají kohokoliv, kdo by mu projevil aspoň špetku soucitu. Měl být moudřejší. Jeho pohled padne zpátky na dlažbu. Jásot pokračuje a bič znovu zasviští. A znovu. Barrius se zhroutl na bílé dláždění a kolem něj se rychle rozšiřuje kaluž krve. Jeho pohled se třese. Doufám, že už o sobě neví. Doufám, že už nic necítí.

Donutím se dál přihlížet. *To kvůli tomuhle odcházíš, Eliasi. Aby ses ničeho podobného už nikdy nemusel účastnit.*

Z Barriových úst se vydere klokotavé zaúpění. Velitelčina ruka klesne a celé nádvoří ztichne. Slyším, jak zběh dýchá. Nádech. Výdech. A pak už nic. Nikdo nejásá. Rozední se a sluneční paprsky

se rozbíhají po obloze nad ebenově černou šerosrázskou zvonící jako zkrvavené prsty a všechny, kdo stojí na nádvoří, halí do křiklavě rudého oparu.

Než si velitelka zastrčí bič zpátky za opasek, otře ho o Barriovu uniformu. „Odneste ho k dunám,“ přikáže legionářům. „Pro mrchožrouty.“ Pak si prohlédne nás ostatní.

„Povinnost především, až do smrti. Pokud zradíte Impérium, budete dopadeni a zaplatíte za to. Odchod.“

Řady studentů se rozcházejí. Dex, který dezertéra přivedl, se tiše vytratí, jeho pohledný tmavý obličej působí dojmem, jako by mu bylo na zvracení. Faris se pomalu šine za ním, bezpochyby proto, aby Dexe poplácal po zádech a navrhl mu, že na své trápení nejlépe zapomene v bordelu. Demetrius odkráčí pryč sám a já vím, že vzpomíná na ten den před dvěma lety, kdy se musel dívat, jak jeho mladší bratr umírá stejně jako dnes Barrius. Dalších pár hodin nebude schopen promluvit. Ostatní studenti se z nádvoří rychle ztrácejí a pořád rozebírají bičování.

„...jenom třicet ran, ten chcípák...“

„...slyšel jsi, jak vzdychal? Jako vyděšená holka...“

„Eliasi.“ Helenin hlas je stejně jemný jako dotek její ruky na mé paži. „Pojď odtud. Uvidí tě velitelka.“

Má pravdu. Všichni odcházejí. Měl bych taky jít.

Ale nedokážu to.

Nikdo se na Barriovy zkrvavené ostatky ani nepodívá. Je to zrádce. Nic neznamená. Ale někdo by tu měl zůstat. Někdo by pro něj měl truchlit, aspoň chvíli.

„Eliasi,“ řekne Helena, tentokrát naléhavě. „Pojď už. Uvidí tě.“

„Potřebuju ještě chvíli,“ odpovím. „Běž sama.“

Chce se se mnou hádat, ale její přítomnost budí pozornost a já neustoupím. Odchází a naposledy se za mnou otočí. Když odejde, rozhlédnu se a vidím, že mě velitelka sleduje.

Naše pohledy se protnou napříč nádvořím a snad posté mě znovu zarazí, jak moc jsme odlišní. Já mám černé vlasy, ona světlé. Moje kůže zlatohnědě září, zatímco její je bílá jako křída. Její ústa jsou neustále odmítavě zkřivená, kdežto já vypadám pobaveně dokonce i ve chvílích, kdy mě zrovna nic nerozveselilo. Já mám široká ramena a měřím skoro dva metry, ona je ještě menší než učenecké ženy, s klamavě útlou postavou.

Ale každému, kdo nás vidí stát vedle sebe, dojde, jaký vůči sobě máme vztah. Zdědil jsem po matce vystouplé lícní kosti a světle šedé oči. To po ní mám nemilosrdný instinkt a rychlost, díky nimž jsem nejlepším studentem Šerosrázu za posledních dvacet let.

Matka. To není to správné slovo. Slovo *matka* vyvolává představu tepla, lásky a něhy. A ne někoho, kdo opustí dítě v poušti obývané Domorodci sotva několik hodin po narození. To slovo v sobě nemá roky ticha a nesmiřitelné nenávisti.

Tato žena, která mě porodila, mě naučila mnoho věcí. Jednou z nich je sebeovládání. Zadupu v sobě zuřivost a odpor, potlačím všechny emoce. Ona svraští čelo, lehce zkříví ústa a zvedne ruku ke krku, kde její prsty bloudí po spirále podivného modrého tetování, které jí vykukuje zpod límce.

Čekám, že ke mně přijde a bude chtít vědět, co tu ještě dělám a proč ji provokuju pohledem. Ale neudělá to. Místo toho se na mě ještě chvíli dívá, pak se otočí a zmizí v podloubí.

Zvonice odbije šestou a zavíří bubny. *Všichni studenti do jídelny.*

U paty zvonice sbírají legionáři to, co zbylo z Barria, a odnášejí ho pryč.

Nádvoří je tiché a prázdné, až na mě. Zírám na louži krve v místech, kde ještě před chvílí stál chlapec, a mrazí mě při pomyslení, že pokud nebudu opatrný, skončím úplně stejně jako on.

V

LAIA

Ticho v katakombách je nesmírné jako noc, když nesvítí měsíc, a zrovna tak strašidelné. Což neznamená, že by chodby byly prázdné. Jakmile se protáhnu dovnitř, přes bosé nohy mi přeběhne krysa a kousíček od mého obličeje se na vlákně spustí průhledný, jako pěst velký pavouk. Kousnu se do ruky, abych nevykřikla.

Zachraň Darina. Najdi odboj. Zachraň Darina. Najdi odboj.

Někdy ta slova šeptám. Většinou si je ale opakuju v duchu. Nutí mě jít dál, je to zaklínadlo zahánějící strach, který mi ohlodává mysl.

Vlastně si vůbec nejsem jistá, co bych měla hledat. Tábor? Úkryt? Jakéhokoliv živého tvora, s výjimkou hlodavců?

Vzhledem k tomu, že většina imperiálních kasáren se nachází východně od Učenecké čtvrti, zaměřím na západ. I v místech, která jsou nejvíc vzdálená otevřené obloze, dokážu neomylně ukázat směr, kde vychází a kde zapadá slunce, směr k Antiu, hlavnímu městu Impéria na severu, a Naviu, hlavnímu jižnímu přístavu. Tenhle smysl mám v sobě odmalička. Když jsem byla malá a Serra se mi nejspíš měla zdát obrovská, vždycky jsem se dokázala zorientovat.

To mě povzbudí — aspoň nebudu bloudit v kruhu.

Na okamžik do katakomb proniknou skrze mříž sluneční paprsky a slabě osvětlí podlahu. Držím se blízko stěny plné krypt a polykám odpor, který ve mně budí puch rozkládajících se kostí.

Krypta je dobrý úkryt, když se válečná hlídka dostane příliš blízko. *Kosti jsou jen kosti, říkám si. Zato hlídka tě zabije.*

Za denního světla je snazší potlačit pochybnosti a přesvědčit sebe samu, že odboj najdu. Ale bloudím v podzemí už celé hodiny a světlo nakonec začne slábnout a padne noc, spustí se mi před očima jako opona. Spolu s ní mi do mysli vtrhne strach jako řeka, která protrhla přehradu. Každé bouchnutí je pomocný voják, každé zaškrábání je horda krys. Katakomby mě pohltily, jako když krajta spolkně myš. Otřesu se a vím, že moje šance na přežití je skutečně myší.

Zachraň Darina. Najdi odboj.

V žaludku se mi hlad splétá do uzlíků a hrdlo mi spaluje žízeň. V dálce zahlédnu mihotající se pochodeň a jako můra mám chuť k ní zamířit. Ale pochodeň označuje území Impéria a pomocní vojáci, kteří v tunelu hlídkují, jsou nejspíš Plebejci, nejnižší třída Válečníků. Jestli mě tady dole chytí skupina Plebejců, nechci ani pomyslet na to, co se mnou udělají.

Připadám si jako zbabělé zvíře, které se někdo snaží ulovit, a přesně tak mě vnímá Impérium — vnímá tak všechny Učence. Císař prohlašuje, že jsme svobodný lid požívající jeho shovívavosti. Ale to je výsměch. Nesmíme vlastnit majetek ani navštěvovat školy a sebemenší prohřešky se trestají otroctvím.

S nikým jiným se tak drsně nezachází. Domorodce chrání dohoda. Během invaze přijali nadvládu Válečníků výměnou za právo svobodného pohybu pro své příslušníky. Námořníky chrání moře a obrovské zásoby koření, masa a železa, s nimiž obchodují.

Jen s Učenci se v Impériu zachází jako s odpadem.

Tak se Impériu vzepři, Laio, slyším Darinův hlas. Zachraň mě. Najdi odboj.

Kvůli tmě musím jít čím dál tím pomaleji, až se nakonec skoro plazím. Tunel, v němž se nacházím, se zužuje, zdi se na mě tlačí.

Po zádech mi teče pot a chvěju se po celém těle — nesnáším uzavřené prostory. Můj dech se nepravidelně rozléhá. Někde přede mnou dopadá v osamělých kapkách na zem voda. Kolik duchů tady nejspíš straší? Kolik pomstychtivých duší se těmito tunely prohání?

Tak dost, Laio. Nic takového jako duchové není. Jako malá jsem strávila spousty hodin tím, že jsem poslouchala domorodé vyprávěče, jak tkají své báje o neskutečných bytostech: o Temnonošovi a dalších džinech, o ghúlech, ifritech, démonech a přízracích.

Někdy se ty příběhy přelily do nočních můr. Když se to stalo, Darin zaháněl moje obavy. Učenci na rozdíl od Domorodců nejsou pověřiví a Darin si vždycky udržoval zdravou učeneckou skepsi. Žádní duchové nejsou, Laio. V mysli slyším jeho hlas, zavřu oči a představuju si, že je se mnou, a uklidňuju se jeho vyrovnanou přítomností. *Ani žádní démoni. Nic takového neexistuje.*

Ruka mi zabloudí k náramku na paži, jako vždycky, když potřebuju nabrat sílu. Už je skoro černý a ztratil lesk, ale mně to vyhovuje, přitahuje tak méně pozornosti. Nahmatám ve stříbru vzorek, sled spojených linek, který znám tak dobře, že ho vídám ve snech.

Matka mi ten náramek dala, když jsem ji viděla naposledy. Bylo mi pět.

Je to jedna z mála jasných vzpomínek, které na ni mám — skořicová vůně jejích vlasů, jiskra v jejích očích, které měly barvu mořské bouře.

Pohlídej mi ho, cvrčku. Jenom na týden. Než se vrátím.

Co by asi řekla teď, kdyby věděla, že jsem sice ohlídala náramek, ale ztratila jejího jediného syna? Že jsem zachránila vlastní krk, a obětovala bratra?

Naprav to. Zachraň Darina. Najdi odboj. Pustím náramek a klopytám dál.

Chvilí poté za sebou zaslechnu první zvuky.

Šepot. Zavržení boty na kameni. Kdyby v kryptách nebylo takové ticho, pochybuju, že bych si toho všimla, ty zvuky nejsou vůbec hlasité. Příliš tiché na pomocného vojáka. Příliš kradmé na odboj. Masky? Srdce mi zabuší a já se otočím a prohledávám dehtovou temnotu. Masky se dokážou plížit tmou stejně snadno, jako kdyby byli napůl démoni. Čekám jako přimrazená, ale katakomby znovu ztichnou. Nehýbu se. Nedýchám. A nic neslyším. Krysa. Byla to jenom krysa. *Možná nějaká hodně velká...*

Když se odvážím udělat další krok, ucítím závan kůže a spalovaného dřeva — lidských pachů. Padnu k zemi a šátrám rukama po podlaze ve snaze najít nějakou zbraň — kámen, klacek, kost — cokoliv, co by mi pomohlo zahnat toho, kdo mě sleduje, ať už je to kdokoliv. Pak dopadne troudu na křesací kámen, vzduch rozrazí zaprskání a ve chvíli se bleskově rozhoří louč.

Stojím na místě a rukama si zakrývám obličej, otisk plamene mi tepe pod víčky. Když násilím otevřu oči, rozeznám půl tuctu postav v kápích, které stojí v kruhu kolem mne. Všechny drží napjaté luky a míří mi na srdce.

„Kdo jsi?“ zeptá se jedna z postav a přistoupí blíž. Jeho hlas je chladný a plochý jako hlas legionáře, ale nemá rozsah a výšku hlasu Válečníka. Holé paže má samý sval a pohybuje se s ladnou grácií. V jedné ruce drží nůž, jako by to byla prodloužená část jeho těla, a v druhé louč. Snažím se rozeznat jeho oči, ale má je zakryté kápí. „Mluv.“

„Já...“ Po hodinách ticha se zmůžu stěžít na skřek. „Hledám...“

Proč jsem si to předem nepromyslela? Nemůžu jim říct, že hledám odboj. Nikdo, komu v hlavě zbyla aspoň polovina mozku, by nepřiznal, že hledá povstalece.

„Prohledejte ji,“ přikáže muž, když nic jiného neříkám.

Další z postav, drobná a ženská, si pověsí luk na záda. Louč za ní zaprská a uvrhne její tvář do hlubokého stínu. Na Válečníci

je moc malá a kůže na jejích rukou není tmavá jako kůže Námořníků. Je to nejspíš Učenka nebo Domorodka. Možná se s ní domluví.

„Prosím,“ řeknu. „Nechte mě..“

„Zmlkni,“ řekne muž, který mluvil předtím. „Sano, našlas něco?“

Sana. Učenecké jméno, krátké a jednoduché. Kdyby to byla Válečnice, nejspíš by se pyšnila jménem jako Agrippina Kassia, Chrysilla Aromana nebo něčím podobně dlouhým a nabubřelým.

Ale to, že je Učenka, ještě neznamená, že jsem v bezpečí. Slyšela jsem zvěsti o učeneckých zlodějích, kteří číhají v katakombách a občas vylézají na povrch skrz mříže, aby po něčem chňapli, někoho přepadli a většinou zabili všechny poblíž, než se zase ztratí do svého doupěte.

Sana mi prohledává nohy a ruce. „Náramek,“ řekne. „Možná je to stříbro. Nevím.“

„Ten mi neberte!“ škubnu sebou a luky, které zloději předtím maličko sklonili, vyletí zpátky. „Prosím, nechte mě jít. Jsem Učenka. Jedna z vás.“

„Udělej to,“ řekne muž. Pak dá znamení zbytku skupiny a ti se začnou stahovat zpátky do chodeb.

„Je mi to líto.“ Sana si povzdechne, ale má v ruce dýku. O krok ustoupím.

„Nedělejte to. Prosím.“ Propletu si prsty, aby nebylo vidět, jak se chvějí. „Patřil mé matce. Je to jediná věc, která mi po celé rodině zůstala.“

Sana skloní nůž, ale pak na ni zavolá vůdce zlodějů. Když vidí její nerozhodnost, vykročí směrem k nám. V tu chvíli mu dá jeden z mužů signál. „Keenane, pozor. Pomocná hlídka.“

„Do dvojic a rozejděte se.“ Keenan skloní pochodeň. „Když půjdou za námi, odveďte je od základny, jinak si to zodpovíte. Sano, seber té holce to stříbro a jdeme.“